

Lámpaláz

Lám, itt a tíz!
Műbőr cipőtalp kapar
Egy kalapnyi jóindulatot,
Megsárgult emlékkönyvek
Között A-dúr keresztet,
Harmonikázó vonatok
Szappanszagú dallamokat
Viszket a jobb kéz és a bal
Nézi eszetlen kapkodását
Sörétes hattyúknak,
Nadrágbarna baklavákban
Széteső diók cukorságát
Kósza iniciálék miatt a szegezett
Angyalok dekoltázsa mily kék
Amikor a nap hőse egy padon álmodik
Sűrű zsírban fuldokló
Parázsszín galambokat
Tüzes szesz, de tiszta víz
A füles huszárnak.
Ez a tíz, nem száz mi szól,
És a sipító piano,
A megcsonkult tizenhatod
Mint nyáron hópihe:
Lehetetlen.

Postscriptum

Először láttam látni én
miként Sziddhárta
kiszáradt fügefá alatt
Godot-ra várva
és élni, érezni
most már tisztán,
mint szétnyalt bélyeg
láda alján
poshadni
súlytalanul
nem érteni
mi ez a zűrzavar, ordítás
betondzsungel, aztán
meg beolvadni: ez van!

Nagy víz

Nézd! Szókeségén száz meg száz
felhőnek kifulladt rostja,
villanó körömkarcokon táncoló
ördögfejek!
Ultravált, vaskesztyűs vízlebenyek
csattogását hallgasd,
gyilkos haboktól részeg
kérészek szent idillje a
vasárnapi hatdimenziós csönd
(mely ott zakatol fejedben),
homokszemek izzasztó
kapaszkodása talpadra technós vaskaparás.
Vivaldi technója!
Ez az, ami kell egy tékozló délután!